

Ve vzduchu byl cítit sníh. Do Vánoc zbýval sotva týden a prosinec s sebou přinesl rekordní nadílku sněhu a mrazu. Už několik týdnů ležela na moři tlustá vrstva ledu, v posledních dnech se však oteplilo a led byl křehký a zrádný.

Martin Molin stál na přídi lodi prodírající se brázdou, kterou k ostrovu Valö prorazil ledoborec záchranné služby. Říkal si, co tu vlastně dělá a jestli se rozhodl správně. Jenže Lisette ho tak vytrvale prosila. Upřímně řečeno, přímo žadonila. Rodinné sešlosti prý nejsou její silná stránka, a kdyby jel s ní, dalo by se to přežít mnohem snáz. Potíž spočívala v tom, že setkání s příbuznými by naznačovalo, že jejich vztah je vážný, čímž si alespoň on nebyl jistý.

Ale teď už se to nedalo vzít zpět a on své slovo dodrží. Míří na ostrov Valö, kam jako kluk jezdíval na letní tábory, aby strávil s její rodinou dva dny.

Otočil se. Fjällbacka je bezpochyby nesmírně krásná, i teď v zimě, kdy dřevěné domečky odpočívají pod bílým sněhem. Městečko schoulené v objetí šedé hory působí dramatickým a velmi estetickým dojmem. Možná by stálo za to přestěhovat se z Tanumshede sem, napadlo ho na chvíli, ale pak se svému nápadu zasmál. Le-daže by vyhrál v loterii.

„Hodíte mi ten konec lana?“ zavolal na něj muž z mola a Martin se ze svých úvah probral. Sehnul se a zvedl lano ležící na přídi. Když loď přirazila dostatečně blízko, hodil lano přes zábradlí, muž ho elegantně chytil a loď uvázal.

„Jste poslední. Ostatní už přijeli.“

Martin opatrně přešel na kluzké molo a potřásl mu nataženou pravicí.

„Musel jsem na stanici dokončit před odjezdem nějakou práci.“

„Jo, slyšel jsem, že tu na víkend budeme mít zástupce z řad policie. To se člověk hned cítí bezpečněji.“

Muž se zasmál a představil se jako Börje, majitel penzionu.

„Vedeme ho spolu se ženou. Já tam pracuju jako truhlář, kuchař, komorník a děvečka pro všechno. To všechno jsem já.“ Opět se halasně zachechtal.

Martin si vzal zavazadla a následoval Börjeho směrem ke světlům probleskujícím mezi stromy. „Slyšel jsem, že jste s tím starým domem udělali úplný zážrak.“

„Dal nám dost práce,“ prohlásil Börje pyšně. „A spolykal hodně peněz. To musím přiznat. Ale teď už jsme ho dali pěkně do pořádku. Celé léto a část podzimu

jsme s ženuškou měli plně obsazeno. A vánoční pobyty se také ukázaly jako nečekaná trefa do černého."

"Lidi si asi chtějí od všeho toho vánočního ruchu trochu odpočinout," řekl Martin a snažil se, aby cestou do kopce k domu příliš nefuněl. Připadal si trochu trapně. Opravdu by měl mít lepší fyzickou, jak vzhledem ke svému věku, tak k povolání.

Zvedl hlavu a to, co uviděl, ho na chvíli úplně očarovalo. Opravdu s tím starým domem provedli hotový zázrak. Martin, stejně jako většina ostatních, kteří vyrůstli v tomto kraji, na Valö jezdil na výlety nebo na tábory. Pamatoval si krásný, ale trochu omšelý zelený dům, usazený uprostřed rozlehlého trávníku. Teď zelenou omítku nahradila bílá a dům se třpytil jako vzácný klenot. Zrenovali ho a natřeli a okny proudilo ven teplé světlo, v němž bílá fasáda doslova zářila. Pod schodištěm hořely pochodně a oknem v přízemí zahlédl Martin velký vánoční strom. Všechno bylo opravdu krásné a na chvíli zůstal stát, aby se tím pohledem pokochal.

"Je to pěkné, že?" podotkl Börje a také se zastavil.

"Neuvěřitelné," odpověděl zcela upřímně Martin.

Prošli venkovními dveřmi a oklepali si z bot sněh.

"Už dorazil i poslední!" zahlaholil Börjeho hlas v hale a Martin slyšel, jak se k němu někdo blíží nedočkavými kroky.

"Martine! Já jsem tak ráda, žeš přijel!" Lisette se mu vrhla kolem krku a on opět zapochyboval, jestli by tu měl vůbec být. Ano, je hezká a milá. Ale začínal si říkat, že ona jejich vztah bere o dost vážněji než on sám.

Nicméně už bylo pozdě, aby si to rozmyslel. Teď šlo o to, aby ten víkend přežil.

„Pojď!“ Lisette ho vzala za ruku a téměř ho táhla za sebou do velkého pokoje nalevo. Jak si Martin vzpomínal, bývala tam společná ložnice plná paland. Teď pokoj velmi vkusně představili na obývací a knihovnu v jednom. Uprostřed pokoje trůnil obrovský vánoční strom, nazdobený, jak se sluší a patří.

„Tak tady je!“ oznámila Lisette vítězně. Martin byl vystaven upřeným pohledům jejích příbuzných. Ovládl touhu upravit si límec košile a raději jim trochu připitoměle zamával. Lisette ho štouchla do žeber, aby pochopil, že se od něj očekává něco víc. Postupně se metodicky propracovával pokojem zleva doprava. Lisette ho doprovázela a u každého mu zřetelně sdělila, s kým si to třese pravicí.

„Tohle je můj táta Harald.“ Urostlý muž s bujnou kšticí a stejně bujným knírem vstal a horečně mu potřásl rukou.

„A tohle je moje maminka Britten.“

„Vlastně se jmenuju Britt-Marie, ale od mých pěti let mi nikdo neřekl jinak než Britten.“ I ona povstala a Martin hned viděl, jak jsou si matka s dcerou podobné. Stejná útlá postava, stejné oříškově hnědé oči a tmavé vlasy, i když matčiny už byly místy prošedivělé.

„Jsem moc ráda, že vás konečně poznávám,“ řekla matka, když se posadila.

Martin odpověděl zamumláním v podobném duchu a doufal, že mu ta milosrdná lež projde.

„A tady máme strýčka Gustava,“ pokračovala Liset-

te. Bylo zřejmé, že tohle menší a seschlejší vydání jejího otce u ní nepatří zrovna k oblíbeným příbuzným.

„Těší mě, těší mě,“ pronesl Gustav Liljecrona upjatě a dokonce se lehce uklonil. Martin by rád věděl, jestli se od něj také očekává úklona, ale rozhodl se odpovědět jen malým pokývnutím. Ani Gustavova manželka, která byla dalším pánem – tedy spíše dámou – na holení, zjevně v Lisette nevbuzovala žádné vřelé city, soudě podle jejího tónu.

„Moje teta Vivi.“

Martina se chopila suchá, scvrklá ruka, která ostře kontrastovala s obličejem. Ten byl totiž bez jediné vrásky, s pletí napnutou jako kůže na bubínku. Byl přesvědčený, že kdyby se jí podíval za uši, našel by stopy po mnoha chirurgických zákrocích, ale s jistým přemáháním od toho upustil.

K muži sedícímu vedle tety Vivi chovala Lisette zjevně vřelejší city, protože „můj bratranec Bernard“ zaznělo radostně a srdečně. Sám Martin ale pocítil vůči tomuto elegantně oblečenému třicátníkovi instinktivní odpor. Vlasy měl ulízané dozadu a upravené do účesu, který je z neznámého důvodu tak populární ve finančních kruzích.

„Aha, tak tady máme toho Lisettina policajta...“ řekl táhlým stockholmským dialektem, a i když jeho vyjádření bylo v podstatě správné a úplně nevinné, Martin za tím nonšalantním tónem vycítil cosi podezřelého. Jakési pohrdání, jehož příčinu nedokázal určit.

„Ano, to jsem já,“ odpověděl krátce a podíval se na dívku sedící po jeho boku.